

Vadný kontakt

Románová
optická
iluze

přeložila
Jana Zoubková

Paseka

**Wolf
Haas**

Vadný kontakt

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Volf Haas

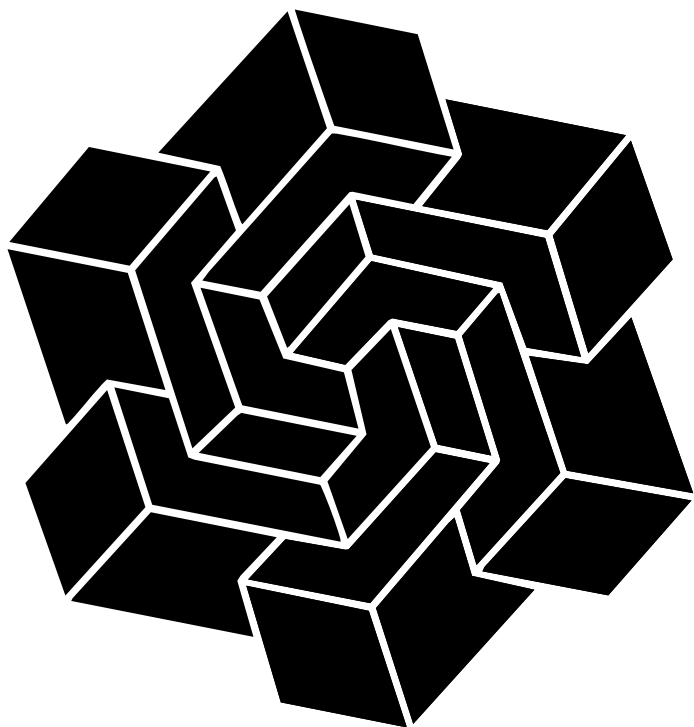
Vadný kontakt – e-kniha

Copyright © Paseka, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Vadný kontakt

Vadný kontakt

Paseka

**Wolf
Haas**

WOLF HAAAS: WACKELKONTAKT

Copyright © 2025 Carl Hanser Verlag GmbH & Co. KG, München

Translation © Jana Zoubková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-7637-644-1

ISBN e-knihy 978-80-7637-734-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7637-735-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7637-736-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

off

Franz Escher čekal na elektrikáře i poté, co sestavil puzzle. Pro jistotu se podíval, jestli zvonek omylem nevypnul. Protože měl všák umístěný nad domácím telefonem, bundy a kabáty zakrývaly kontrolní světýlko vypnutí, a on někdy celé dny zapomněl zvonek zase zapnout. Pokaždé když se mu to stalo, přemýšlel, jestli už nezačíná být zapomnětlivý. Domácí telefon byl ale v pořádku – Escher se jen nacházel na obvyklé čekací smyčce, na jejíž oběžnou dráhu lidi posílají nepřicházející řemeslníci.

Escher nebyl přehnaně netrpělivý, ale nesnášel, když neměl co na práci, a začal přemýšlet o svém životě. Mozek si pak kladl zbytečné otázky jako tu, jestli by jeho život probíhal jinak, kdyby měl jiné příjmení. Přitom to bylo už přes třicet let, kdy mu příjmení přineslo narozeninový dárek, který ho měl zaměstnávat po zbytek života.

Na své devatenácté narozeniny pozval několik lidí. Svého nejlepšího přítele Andyho, tři spolužáky, dvojici ze sousedního bytu za tenkou zdí, tu pozval radši dřív,

než si začnou stěžovat, svou kolegyni z prosemináře Danielu a její okouzující spolubydlící. Escher byl pyšný na to, že když zval kolegyni, podařilo se mu jakoby mimochodem říct její tiché kamarádce, ať přijde taky, jestli nemá v plánu nic lepšího. O ni vlastně šlo, ale tím pozváním jakoby mimochodem mírnil potupu z očekávaného odmítnutí.

Když pak tato uzavřená dívka skutečně přišla do jeho bytu (v průběhu večera se dozvěděl, že se jmenuje Martine s e na konci, protože je její matka Francouzka), předala oslavenci dárek zabalený v hedvábném papíru.

Po všech těch letech si tuhle situaci vybavoval detailněji, než mu bylo milé. Balíček velmi opatrně rozbaloval, aby se u Martine nediskvalifikoval roztržením dárkového papíru jako necitlivý surovec, ale přece dostatečně rozhodně, aby na ni udělal dojem. Vždyť celou oslavu zosnoval jen kvůli ní. Escherův přístup k nejjednodušším věcem v životě byl natolik složitý, že i uspořádání malé narozeninové oslavy vnímal jako „zosnování“. Přitom ho jeho nejlepší přítel Andy ujišťoval, že tahle Polofrancouzka je do něj celá pryč. „Stojí o tebe,“ tvrdil Andy. Escher však odhadoval své šance, že se téhle okouzující bytosti dostane v případě perfektní souhry alkoholu a dobrého hovoru posléze do kalhotek, maximálně na pět procent.

Když Escher ostrou čepelí nože značky Stanley s chirurgickou precizností přeřízl na dárku lepicí pásku, aniž

by poškodil papír, a ladným, ale ne přehnaně toreadorským pohybem ho osvobodil z dárkového papíru, Andy se nadšeně usmíval a obočím a horlivým pokyvováním hlavy mu vysílal povzbuzující signály. Pro Andyho to byl definitivní důkaz, že plachá Martine o Eschera opravdu stojí. Proč by si jinak vymyslela tak milý dárek? I pro ostatní narozeninové hosty to byla jasná záležitost. Vždyť nejen Martine byla zosobněný půvab. I Escherova statná postava vypadala dobře a přezdívku „neandrtálec“, kterou si vysloužil díky rychlému růstu, nezkrtně hřívě vlasů a výrazným lícním kostem, už léta od nikoho neslyšel. Dokonce jeho legendární pomalost se dala dezinterpretovat jako hlubokomyslnost a rozvážnost, pokud se někdo právě nacházel na strmé dráze hormonálního nazírání.

„Puzzle!“ prohlásil s přihloupkým výrazem ve tváři a nevěřičně zíral na vybalený dárek. Nebyl si úplně jistý, jestli to nemá brát jako výsměch. Není už přece malé dítě, což dostatečně dokazují devatenácté narozeniny. Ale nedal na sobě nic znát. Podařilo se mu podle všeobecného kodexu chování obdarovaných, aby jeho výkřik nezněl zklamaneč, nýbrž měl radostně překvapivý podtón. „Puzzle! To je bomba!“

Martine, která měla sklon stydět se za druhé, doufala, že mu to brzy dojde, ale Escher si stál na vedení. Viděl v jejích očích zklamání, ale nechápal proč, tak pro jistotu zopakoval: „To je bomba! Puzzle!“

Jindy nebyval tak nechápavý. Naopak. Na univerzitě absolvoval všechny teoretické semináře a profesori se ho obávali coby urputného hnidopicha. Když se ale zajímal o nějakou ženu (ještě o desítky let později znal z paměti telefonní číslo Martinina sdíleného bytu) a chtěl se ukázat z té nejlepší stránky, jeho IQ kleslo na nulu. Držel krabici v rukou a nic nechápal. Andyho reakce byla ovšem alarmující, očima na něj metal triumfální, ba přímo extatické blesky a cenil zuby jako dobrosrdečný lidojed. Andymu nakonec došla trpělivost a pomohl příteli naskočit. Vystresovaný Escherovou nechápavostí zaklepal ukazováčkem na krabici, kde byl obraz, který se měl sestavit.

„Escher!“ volal. „To je super – Escher!“

Konečně to došlo i Escherovi. Martine si skutečně dala tu práci a k narozeninám mu přinesla dárek souznějící s jeho příjmením. Puzzle podle slavného malíře Eschera, mistra klamu, na jehož obraze se fascinujícím způsobem vzájemně kreslí dvě ruce.

„To je ale milé,“ prohlásil Escher. „Tisíc dílků! Kde jsi to objevila?“

Abyste napravil svoje faux pas, vysypal hned všechno na podlahu a nutil hosty, aby společně tisíc dílků složili. Protože to byly jeho narozeniny, podvolili se, ale nikdo z toho nebyl tak nadšený jako on. Slavnostní jídlo se smrsklo na samoobslužné byfé včetně opakovaného upozorňování hostitele, aby dílky skládačky neušpinili

prsty od jídla. Escher se tak ponořil do hry, že si pořádně nevšiml, jak čas utíká, a že se první zívající hosté po půlnoci loučí. Nakonec zůstal jen Andy a Martine a s Escherem lezli mezi dílky po zemi.

Ale Escher si moc nevšiml ani dvou posledních hostů. Ušlo mu, že Martine klečící mezi stále se zvětšujícími fragmenty obrazu se natahuje po rozestých dílcích tak, aby se její beztak nepřehlédnutelné přednosti ocitaly mezi dárkem a obdarovaným. Dravčí půvab, s nímž se pohybovala nad vznikajícím obrazem, by jen absolutně nic netušícímu člověku připomínal cviky jógy. Místo vznikajících nakreslených rukou se dotýkala živých, dobře tvarovaných rukou oslavencových a přisunovala mu dílky, nebo mu je naopak vytrhovala. Ale nebylo to nic platné. Escher se zajímal jen o sestavování obrazu vznikajícího z tisíce dílků. Dvě ruce, které se vzájemně kreslí, absurdita, která se s rostoucím požíváním alkoholu stupňovala v metafyzický zážitek.

Martine nakonec zklamaně odešla s Andym a Andy se ho druhý den zeptal, jestli je pro jejich přátelství problém, že ji odvedl.

„No,“ řekl Escher poněkud zaraženě. „Vlastně to nebylo v plánu.“

Neboť si stejně jako většina lidí nechtěl jen tak nechat ujít možnost cítit se ukřivděně.

Potom se ale vzpamatoval a zavrtěl hlavou: „Ale co. Mám radost za tebe,“ řekl. „Představ si, že jsem

skládačku dokončil v půl osmý ráno. Hned jsem si objednal další.“

„A jakou?“

„Tu, co je na rubu krabice. Stavba babylónské věže.“

Stavba babylónské věže byla pak dlouhá léta jeho favoritem navzdory mnoha dalším, které si koupil, a vystřídala ji až Madona s dlouhým krkem.

Čekání na elektrikáře však nemarnil s žádnou oblíbenou skládačkou. Ani s Madonou s dlouhým krkem, ani s Pohřbem hraběte Orgaza, ani s Deseti tisíci mučedníky, ani se Stětím Jana Křtitele, a už vůbec ne s Autoportrétem ve vypouklém zrcadle. Člověk si stejně jako u oblíbených písní musí dávat pozor, aby příliš častým hraním neztratily půvab. Zrovna Velká vlna u pobřeží Kanagawy, které si moc nepovažoval, ne snad proto, že se stala celosvětovým kýčem, spíš proto, že měla jen pět set dílků, ležela celá složená na parketách. Možná podvědomě sáhl do police s tím, že se Velká vlna nějak hodí k návštěvě elektrikáře, vždyť většinu elektřiny v jeho zemi pořád ještě vyráběly vodní elektrárny.

Ale Velká vlna byla už dokončená a elektrikář pořád nikde. „V průběhu dopoledne“ – konkrétnější čas nechtěla žena v telefonu na jeho dotaz ohledně návštěvy svého kolegy uvést. Což znamenalo mnohahodinové čekání a každou minutou rostoucí obavu, že bude nakonec čekat marně a řemeslník se vůbec neukáže. Aby

netrpělivost ještě nevzrostla, sáhl Escher po knize, kterou začal číst večer.

Už dlouho četl jen jistý druh knih, zato ale s velkou vášní, která skoro držela krok s jeho závislostí na puzzle. Knihy o mafii. 'Ndrangheta, Cosa Nostra, Camorra – tyhle knihy doslova hltal. Faktografická pojednání, romány, historické studie, všechno, co se mu z tohoto ranku dostalo do ruky, četl více či méně nekriticky. Všechny ty pověstné rodiny znal lépe než svou vlastní, která si takové označení ani nezasloužila. Nový román byl o mladém delikventovi z Aspromonte, z nějž policie udělala korunního svědka. Dvacet sedm vysoce postavených členů 'Ndranghety šlo v důsledku jeho výpovědí na léta a desetiletí do vězení. Jako protislužbu mu policie slíbila, že ho zařadí do systému ochrany svědků a poskytne mu novou identitu v jiné zemi.

První kapitola, kterou Escher četl večer před usnutím, byl otřesný výčet násilných činů, o kterých korunní svědek vypovídal. Od druhé kapitoly se Escher třásl o život mladého vězně. Jmenoval se Elio, ale od té doby, co tak pěkně zpíval, ho v novinách nazývali Luciano. Za čtyři dny ho měli propustit z maximálně střežené cely a on navždy odloží své jméno. Zajistili mu nový život v Německu, taková byla dohoda. Odměna za jeho zradu.

Avšak čím víc se blížil nový život, tím silnější bylo Eliovo přesvědčení, že ho těsně před propuštěním zabijí. Ačkoliv byl v nejtřeženější cele v nejtřeženější věznici

země, najisto počítal s popravou. Věděl, jak pracují. Všude mají svoje lidi. U policie, ve věznici, na soudu. Bylo jasné, že ho ze msty za dvacet sedm bossů, které poslal do lochu, musí zlikvidovat.

Elio nevěřil ani německému drogovému dealerovi, kterého mu vyšetřující soudce nasadil do cely, aby se učil svůj budoucí jazyk. Sven, feťák s feťáckým hlasem, byl jediný přítel, kterého měl. To ovšem nevyklučovalo, že ho v noci nepodřízne. Sven se tak třásl, že skoro neudržel lžici, ale vrazit mu v noci nůž do břicha by dokázal. Když bylo stanovené datum Eliova propuštění, dovolil si usnout, jen když nebylo pochyb, že se jeho kumpán v cele po prášku na spaní pohroužil do nejhlubších věžeňských snů. Elio neusínal nikdy jinak než s pravou rukou na kartáčku na zuby se zasunutou žiletkou, který ukrýval v matraci.

Vyšetřující soudce Eliovi tvrdil, že možnost učít se od feťáka německy je projev státní péče a velké privilegium. Pravděpodobně tomu sám věřil. V průběhu let si vyšetřující soudce získal důvěru mladého korunního svědka. Až do procesu splnil Eliovi každé přání a nechal do cely propašovat všechno, co si jeho nejdůležitější svědek přál. Jednou mu dokonce ukázal fotku své oranžové Laverdy sedmsetpadesátky, kterou vlastnil od studentských dob v Římě. Byl to stejný model motorky, na jaké byl u semaforu zastřelen Eliův bratranec Dino. Vyšetřující soudce rozuměl motorkám víc, než by

si Elio pomyslel. Mladý vězeň byl vděčný za tyhle důvěrné rozhovory, při kterých mohl na chvíli zapomenout na všechno ostatní. Ale jakmile soud zaprotokoloval všechny výpovědi korunního svědka, chování vyšetřujícího soudce se změnilo. Přicházel jen málokdy a ke svědkovi, teď už neužitečnému, se choval chladně. V posledních dnech se neukázal vůbec. Zřejmě bude pro Falconeho lepší, když budu mrtvý, pomyslel si Elio.

Tak jako se fotbalistům dávají jména dřívějších legendárních hráčů, noviny přejmenovaly jeho vyšetřujícího soudce podle slavného sicilského lovce mafiánů Falconeho. Vlastně ho tak nepřezdívaly noviny, ale bossové, kterým noviny patřily. Zdánlivě čestný titul byl jednoznačnou výhrůžkou. Brzy mu Falcone říkali všichni podle sicilského lidového hrdiny, který ve velkém procesu v Palermu vynesl stovky rozsudků o vině, než ho Totò Riina v jeho Fiatu Croma i s manželkou a třemi osobními strážci vyhodil do povětří.

Elio se lekl, protože při přemýšlení o důvodech Falconeho změněného chování na chvíli usnul. Zase se soustředil na knihu, která mu měla pomoci vydržet vzhůru tak dlouho, než začne Sven pořádně chrápat. Knihu mu dal Sven. Byla německá a Elio luštil stránku za stránkou pomocí slovníku, který mu dal Falcone. Byla to kniha o chlápku, který se jmenoval Escher jako nějaký jiný chlápek, který se taky jmenoval Escher. Escher už půl dne čekal na elektrikáře. Při pokusu zavolat do firmy se

dostal jen na čekací smyčku. Zatímco poslouchal hudbu ze smyčky a smířoval se s možností, že tak bude sedět do konce života, ozval se konečně u dveří zvonek.

„Elektro Janko,“ řekl muž s kšiltovkou do domácího telefonu.

Kvůli čepici s kšiltem Escher z jeho obličeje na kamerovém záběru moc neviděl. Odemkl dveře bytu a čekal na návštěvníka. Ačkoliv byl v domě výtah, slyšel, jak dupe po schodech. Když se svěšenou hlavou vyšel poslední schody, Escher si okamžitě všiml, že na modré čepici je ve dvou řádcích vetkán nápis Elektro Janko. Díky dvěma řádkům bylo možné graficky spojit obě koncová O slov Elektro a Janko dohromady do jednoho písmena zabírajícího oba řádky. V tomhle velkém kruhu byl také vyvedený symbol blesku, čímž obrázek kompletně pohltil zmučené písmeno a lidské oko četlo jen „Elektr Jank“.

Možná tahle nepovedená výšivka způsobila, že se tvář pod ní zdála zvláště vyrovnaná. Nápadně bledou tvář rámovaly krátké tmavé vousy a vysloveně krásné tmavé oči na Eschera vážně hleděly a připomínaly mu pastýře a světce z některých obrazů, které skládal. Zdrženlivým, přesto sebevědomým tónem návštěvník pozdravil: „Dobrý den. Elektro Janko. Jsem tu kvůli té vadné zásuvce.“

Nezeptal se, jestli si má zout boty, jednoduše to udělal a následoval Eschera do kuchyně. Vyslechl krátké

objasnění problému. Zásuvka nad kuchyňskou linkou má vadný kontakt. Keramická objímka časem popraskala na několik dílků a nakonec se rozpadla. Escher žil už léta s tímhle nebezpečně vyhlížejícím provizoriem a měl stále nepříjemnější pocit, když zástrčku vytahoval. To byl ten problém. Několikrát denně musel přepnout varnou konvici a kávovar, protože tu byla jen jedna zásuvka. Ale až když se k tomu přidružil špatný kontakt, který ho znervózňoval, objednal si elektrikáře.

„Je to vůbec nebezpečné, nebo to tak hrozně jen vypadá?“ zeptal se Escher.

Elektrikář místo odpovědi jen povytáhl obočí. Escher se domníval, že v odpovědi beze slov cítí jisté pohrdání, jako by bylo u zákazníka s takovou zásuvkou každé vysvětlování zbytečné. Ale taky věděl, že má až moc velký sklon myslet si, že jím někdo pohrdá, stará vada, kvůli níž pohrdal sám sebou. Proto vzal před sebou elektrikáře v ochranu. Je to introvertní typ. Realista. Moc nemluvil, ale všechno dělal pořádně. Jeho pohyby při otvírání brašny s nástroji byly elegantní, plynulé. Ten člověk byl Escherovi sympatický. Užvaněnce odjakživa nesnášel.

Málomluvní řemeslníci se vidí zřídka jak Escher zrovna nedávno zažil. Tloušťík od kominíků ho hned zahrnul soukromými historkami. Žena! Milenka! Hahahahaha. Nakonec žvaněním vysílený lidový řečník zapomněl odnést svinstvo, které vyškrábal z komína. Escher musel saze zapomenuté ve kbelíku sám odnést

do odpadu. Elektrikář byl jiný kalibr. Vyzařovala z něj poklidná kompetence. Bylo těžké odhadnout, kolik je mu let. Byl mladší než Escher, ale přece už člověk, který má leccos za sebou.

„Asi vám to už řekla kolegyně, s níž jsem telefonoval,“ přerušil elektrikářovo mlčení. „Nepotřebuju jen jednu zásuvku. Potřebuju tady tři zásuvky místo jedné.“

Elektrikář přikývl a zeptal se Eschera, kde má skříňku s jističí, a přitom ukázal směrem do předsíně. Samozřejmě ze zkušenosti věděl, kde se skříňka s jističí obvykle nachází. Zřejmě si jí všiml hned, jak vešel, vedle dveří nad domácím telefonem přikrytým bundami. Escher přemýšlel, proč se na ni přesto zeptal. Možná to byl jistý projev zdvořilosti, považoval možná za příliš majetnické, kdyby se v bytě okamžitě vyznal. Nebyl tady přece doma. Elektrikář poté vypnul jistič v předsíni, odstranil zbytky staré zásuvky a vysvětlil zákazníkovi, že trojzásuvku tady může namontovat jen na omítku.

„Moc hezky to nevypadá,“ připustil elektrikář. „Ale jinak to nejde.“

„Mně to nevádí,“ odpověděl Escher. „Vadí mi jen ten vadný kontakt. A že musím pořád přepínat spotřebiče. Buď mám v zásuvce konvici, nebo kávovar. Člověk potřebuje vždycky to, co není v zásuvce. A taky mám ještě toustovač.“

Elektrikář přikývl a pustil se do práce.

Escher šel do obývacího pokoje, aby ho nechal v klidu pracovat, ale dveře do kuchyně nechal otevřené. Na podlaze ležela Kacušikova Velká vlna. Tenhle obraz ho rozčiloval. Jednou dokonce prostudoval anglicky psanou knihu *Waves. A Very Short Introduction*. Od té doby věděl o vlnách hodně, ale pořád nic o tomhle obraze. Frustraci z toho, že ho nikdy nepochopí, protože pochází z jiného světa, Escher obrátil proti obrazu samotnému. Zatímco uklízel Velkou vlnu do krabice, slyšel odvedle, že elektrikář někdo telefonuje. Mobil nezvonil, místo zvonění se z něj linula stažená písnička. Než Escher píseň poznal, elektrikář hovor vzal. Řekl jen: „Ano, óká, hodí se. Rozumím. Tak zatím.“

Potom zase nastalo ticho. Escher si lehl na pohovku a začal číst od stránky, kde četbu přerušil, když přišel elektrikář.

Kolem půlnoci myslel Elio na to, že mu do propuštění zbývají už jen tři dny. Sven spal, ale ne dost hluboce. Krátce po druhé hodině, když už se chtěl Elio pohroužit do spánku, uslyšel na chodbě kroky. Strnul, jako by polkl lék pro předstíranou smrt, o což se vyšetřovací soudce obzvlášť zajímal, protože boss všech bossů tak unikl z nejtřeženejšího ze všech vězení. Odemykání kovových dveří bylo tak hlasité, že se Svenovo klidné chrápání zdálo naprosto neuvěřitelné. Elio pravou rukou sevřel zubní kartáček se zasunutou žiletkou. Do cely vstoupil jediný muž, celou tvář mu zakrývala helma.

Feták chrápal.

Elio se pokusil předstírat, že spí, byl ale natolik ochromený, že ze sebe nedokázal vydat jediný hluboký výdech. Noční návštěvník šel pomalu blíž a zastavil se před jeho pryčnou. Bílá hlava astronauta se ve tmě sklonila nad Eliovu pryčnu.

„Vstávej, Elio,“ zašeptala helma. „To jsem já.“

Elio sebou trhl. Tenhle hlas poznal hned při prvním zaslechnutém slově. Co dělá vyšetřující soudce uprostřed noci v jeho cele?

„Falcone?“ Za normálních okolností by se Elio nikdy neodvážil vyšetřujícího soudce nazvat tímto jménem. „Co tady děláte?“

Falcone se s ním rozloučil už před týdnem a sdělil mu den, kdy ho propustí, aby začal nový život pod jiným jménem. Elio nemohl vědět, že i tenhle falešný propouštěcí termín je součástí bezpečnostních opatření na ochranu korunního svědka. Stejně tak Eliova sebevražda, kterou strážní ohlásí už tuhle noc.

Falcone měl pod paží druhou helmu.

„Nasad' si ji.“

Falcone při jednání s několika málo zasvěcenými trval na tom, že mladého Elia, který mu za ty měsíce přirostl k srdci, osobně odveze na motorce na nádraží v Lamezii. Nikdo jiný nesmí vědět, kdy přesně k propuštění dojde. Falcone si uvědomoval, že jen takhle může svědka dostat z věznice živého.

Elio s helmou v ruce následoval vyšetřujícího soudce z cely k bráně věznice. Před bránou čekala Falconeho Laverda sedmsetpadesátka. Teprve když Elio ucítil pod nohama dlažbu ulice a na obličejí noční vánek, uvěřil, že to není sen.

„Kam jedeme?“ zeptal se vyšetřujícího soudce a nasadil si helmu.

„Nejdřív na hřbitov,“ odpověděl Falcone, aniž by se otočil k Eliovi, který si sedl za něj. Nastartoval. Elio žasl, že Laverda nevylítla do povětří. Nikdo do ní neumístil trhavinu, motor spokojeně vrčel. Ačkoliv jel soudce opatrně a zkušeně a nepřeháněl to s rychlostí, vyděšený Elio se ho pevně držel. Po letech strávených ve vězení by na něj byla moc i rychlost vespy.

Na hřbitově zamířili k malému hrobu, Falcone svítil na cestu baterkou a nakonec namířil světlo na nápis na náhrobku.

Elio Russo: 2. 5. 1981 – 11. 6. 2002.

„Dneska je jedenáctého června 2002,“ řekl Elio.

Falcone přikývl. „Zabil ses vlastní rukou.“

„Jakým způsobem?“

„Do toho ti nic není. To je soukromá věc.“

„Ale moje soukromá věc.“

„Ne, ty jsi Marko Steiner.“

Pro Elia nebylo lehké vzdát se svého jména. Jeho babička vždycky říkala, že se Elio jmenuje po bohu Slunce Heliovi, protože slunce nikdy nemizí. A ačkoliv

slunce každý večer zapadalo, tahle historka se mu líbila. Když Falcone zhasl baterku, dalo se jméno přečíst i v měsíčním světle. Také hvězdy jako by se během těch tří let ve vězení zvětšily. Byla to chvíle před rozedněním, kdy denní vedro trochu polevilo. Elio byl mrtvý a Marko Steiner žil.

Oba hřbitovní duchové v helmách stáli ještě chvíli před hrobem a zírali na nápis. Potom se pokřičovali a zase nasedli na motorku. Elio si pomalu zvykal na rychlost. Snažil se ve tmě vytušit kamenné vesnice ubíhající kolem. Je to naposledy, co jede touhle krajinou, z níž se dosud nikdy nevzdálil.

Na nádraží v Lamezii dal soudce korunnnímu svědkovi obálku s novými doklady.

„Jsi teď taky o rok a půl mladší. Takže máš polovinu času stráveného v base zase zpátky,“ zasmál se soudce.

Marko si sundal helmu a vrátil ji soudci.

„Přeju ti všechno dobré,“ řekl Falcone. „Teď ti začíná nový život. Jsi dobrý kluk.“

Krátce objal svého nejlepšího korunnního svědka, který měl účes od helmy slehlý jako srst novorozeného telete. Potom s hlasitým burácením motoru odjel.

V obálce byly i lístky na vlak. Vlak měl odjet v 5.55, ale ještě v 6.15 stál na nádraží. Marko Steiner očekával, že někdo přistoupí a zastřelí ho. V 6.30 vlak pořád ještě stál ve stanici. Marko poslouchal kroky a hlasy na nástupišti a bouchání dveří z jiných vagónů. Zezadu se

blížily spěšné kroky. Ale muž prošel kolem a nevěnoval mu pozornost. V 6.40 ho pořád ještě nikdo nezastřelil. Nakonec skřípavý hlas v mikrofonu ohlásil něco nesrozumitelného a krátce nato se vlak rozjel.

Jen co se trochu uvolnil, přišel do vagónu průvodčí a Marko vytáhl z obálky lístek.

„Jste Marko Steiner?“

Marka zalila vlna horka, když neznámý průvodčí se skoro fialovým ohněm pod levým okem vyslovil jeho jméno.

„Proč?“ zeptal se.

„Lístek je vystavený na toto jméno.“

„No ovšem,“ ulehčeně odvětil Marko.

„Tady sedět nemůžete, pane Steinere! Jste v první třídě!“

„Toho jsem si nevšiml.“

„Nevšiml? Musíte si sednout do druhé třídy!“

Marko vzal batoh a sedl si do téměř prázdného vagónu druhé třídy. Na chvíli usnul, pak ho probudil prodavač kávy a zíral na něj studenýma hadíma očima. V prvním okamžiku ho Elio považoval za Fausta Grigoletta, než mu došlo, že Fausto dostal kvůli Eliově výpovědi doživotí. Fausto měl dva bratry, kteří zatčení unikli. Ale prodavač kávy ho nezastřelil, nýbrž ho potěšilo, že si cestující koupil doppio. Protože Elio nevěděl, jak urovnat zmatené myšlenky, vytáhl z batohu Svenovu knihu a snažil se trochu číst.

Escher z obýváku naslouchal pracovním zvukům elektrikáře. Přemýšlel, jestli se u něj nemá ze zdvořilosti na chvíli ukázat. Ale než se rozhodl, ozval se u dveří zvonek. Šel k domácímu telefonu, a ačkoliv nebyl na monitoru nikdo vidět, Escher zavolal: „Haló?“

Asi to byl pošťák s balíkem nebo roznašeč reklam, který zazvonil na všechny zvonky a teď už byl dávno v domě.

„Haló?“ opakoval Escher ještě jednou a díval se na liduprázdný kamerový záběr bizarního výseku ulice. Napadlo ho, jestli nemá zvonek vypnout, aby už nedošlo k dalšímu vyrušení.

Někdy Escher stiskl tlačítko pro vypnutí zvonku omylem, když chtěl otevřít dveře. Místo aby stiskl modré tlačítko na otevření dveří, stiskl bílé tlačítko pod ním, a tak vyřadil zvonek z provozu. Ovšem vzhledem k tomu, že přestalo bzučení a rozsvítila se kontrolka, si většinou chybu hned uvědomil. Chybný výkon nezapříčinilo jen jeho přání mít klid, nýbrž i chybná barevná symbolika tlačítek. Celý domácí telefon byl bílý, jen tlačítko pro otevření dveří bylo modré. Vlastně bylo úplně jednoduché zmáčknout to správné. Designér telefonu si jistě říkal: blbuvzdorné. Tento neznámý designér byl Escherův osobní nepřítel. Protože byla celá krabice bílá, tvořilo modré tlačítko, jímž se otvíraly dveře, do očí bijící výjimku. Toto jasné označení ale neutralizovala druhá výjimka. Rozsvítilo se červené světýlko pro aktivaci bílého tlačítka vypnutí zvonku, a to byl ještě silnější signál

než modré tlačítko pro otvírání. Takle dvojitá výjimka (modré tlačítko otvírání dveří, červeně svítící kontrolka vedle vypínače zvonku) vedla k tomu, že se barevná symbolika tím spíš zaměňovala. Člověk byl často právě u domácího telefonu ve spěchu hraničícím s panikou. Aby doručovatel neodešel, muselo se k telefonu spěchat, a zároveň se musel potlačovat strach, že by u domovních dveří mohlo na člověka čekat nepříjemné překvapení. V takové situaci se mohly modré a červené body v duševní kabeláži zaměnit a člověk ve spěchu zmáčkl vypínání zvonku místo otvírání dveří.

Teď by ale byla chyba vypnout zvonek. Elektrikář si možná bude muset pro něco dojít do auta a při návratu by zvonil a Escher by ho neslyšel. Když zavěsil sluchátko domácího telefonu, padl mu zrak na otevřenou skříňku s jističí umístěnou nad domácím telefonem. Ze všech černých jističů dva vybočovaly z řady – místo nahoře byly dole. Elektrikář je stiskem stlačil dolů, aby přerušil proud.

Možná Escher ještě myslel na obě tlačítka domácího telefonu. Možná to způsobila jen obecná potřeba pořádku nebo neklid jeho prstů připravených ke stisku otvírání dveří, který se nekonal. Nebo jeho mozek uvyklý na tisíc dílků mu po pouhých pěti stech dílcích Kacušikovy Velké vlny vynechal. Možná to byla směs všech těchto faktorů, které Eschera v tu chvíli duševně zaměstnávaly, že bezmyšlenkovitě přepnul jističe nahoru.

V tu chvíli uslyšel slabé klapnutí z kuchyně. Tento prostý zvuk způsobil šroubovák při pádu na linku. Hlasité bouchnutí neproniklo do Escherových uší hned, ale s krátkým zpožděním. Tak dlouho se elektrikářovo tělo sesouvalo k zemi. Aniž by zavřel bílá dvířka skříňky s jističi, rychle utíkal do kuchyně a na zemi uviděl bezvládné tělo.

Ačkoliv viděl na vlastní oči, že jistič před bouchnutím opět vyskočil, pro jistotu se vrátil ke skřínce, aby se přesvědčil, že to tak je. Nechtěl dát ránu i sobě. Teprve potom se věnoval nehybně ležícímu elektrikáři. Čepice ležela vedle hlavy. Oči v krásné tváři strnule zíraly. Escher si teď uvědomil, koho mu jeho tvář připomíná. Ne pastevce nebo světce, jak si pomyslel nejdřív, ale Portrét muže od malíře Parmigianina, který často skládal.

Oživovací pokusy prováděl spíš polovičatě. Nebyl typ člověka, který věří, že dokáže vzkřísit mrtvé. Krátké vousy, v nichž už ústa nedýchala, mu teď připadaly jako přilepené. Escher si vzpomněl na kurz první pomoci, který absolvoval při zkoušce na řídičský průkaz. Utkvělo mu z něj hlavně varování, že při masáži srdce musí člověk dávat pozor, aby pacientovi nezlomil hrudní kost, a tak ho nedorazil. Kromě toho byl přesvědčený, že je elektrikář mrtvý. Zlomit mrtvému ještě hrudní kost se mu zdálo strašnější než zabít živého, což neúmyslně (nehledě na slabý odpor jističe) a vlastně i nevědomky způsobil.

Brzy nechal elektrikářovo tělo být a promýšlel další kroky. Koho má zavolat? Sanitku? Policii? Elektro Jan-ko? A má říct, jak k tomu došlo? Nebo se má tvářit nechápavě, aby vina automaticky padla na elektrikáře? Je myslitelné, aby profesionální elektrikář zapomněl vypnout pojistky? To si lze těžko představit, ale vzhledem ke skutečnosti se to taky nedá popřít. Nikdo ho nebude podezírat z tak nepochopitelného činu.

Ale taky se mu protivilo svést na elektrikáře vinu za jeho vlastní smrt. Třeba to bude mít při řešení pojistného pro vdovu nevýhodné důsledky. Snubní prsten na prstu mrtvého se nedal přehlédnout. Escher přemýšlel, jaké důsledky by pro něj mohlo mít, kdyby vypověděl pravdu. Zřejmě by ho zavřeli na psychiatrii. Protože si nebyl stoprocentně jistý, jestli na něj elektrikář neza- volal, aby pojistku na chvíli nahodil, tím spíš to použijí proti němu.

Nevěděl, proč by se měl kvůli tragickému omylu vy- dat všanc státní mašinérii. Byl by to brutální trest za něco, co neudělal úmyslně. A elektrikář díky tomu taky neobživne.

Náhlý záškrub ho z těchto úvah vyrušil. V náprsní kap- se modré pracovní bundy, na které byl rovněž vyšitý název Elektr Jank, krátce zavibroval mobil jako defib- rilátor s přerušeným nabíjením. Protože nenásledoval vyzváněcí tón, domníval se Escher, že mu přišla jen ese- meska. Mrtvého sice neprobudila, ale pro Eschera to byl

impuls, aby vstal. Okamžitě se mu zatmělo před očima, jako kdyby na zemi bojoval o elektrikářův život celé hodiny. Opřel se o okenní parapet a chvíli koukal z okna.

Otec mu vštěpoval, aby v těžkých situacích nikdy nedjednal bezhlavě. Musí počítat do deseti, do sta, do tisíce. Počkat do rána. Čím je situace těžší, tím důležitější je počkat. Každé neštěstí se překotným závěrem a nepromyšleným rozhodnutím jen zhorší.

Escher byl rád, že si teď otcovu radu připomněl. Aby mohl v klidu přemýšlet, vypnul zvonek a přešel do obýváku. Pohled mu utkvěl na rozevřené knize ležící na pohovce. Escher principiálně neohýbal v knihách růžky, ale něco k založení taky nebylo vždycky po ruce. Většinou prostě položil knihu na otevřené stránky, což vedlo k tomu, že se jeho knihy časem víc a víc rozevíraly. Možná v něm právě zažitý šok vzbudil špatné svědomí, které poprvé v životě pocítil pro tuhle nedbalost.

Vlastně to byl ostudný zvyk, když uvážíme, že Escher v mládí sám jednu knihu publikoval. Studentskou brigádu trávil jako smuteční řečník a tahle práce přinášela tolik bizarních zážitků, že si je ke zpracování zapisoval do deníku. Už si nevzpomínal, co ho přimělo k tomu, aby celek označil za román a s titulem Smutná záležitost poslal do nakladatelství, které knihu k jeho překvapení vydalo. Navzdory zničujícímu neúspěchu zůstal Escher dál nadšeným čtenářem, ale od beletrie se odvrátil a četl knihy o mafi.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Vadný kontakt**.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.